

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ

«Τὸ γλυκὸ τῆς ἀγάπης ποτῆρι
εἶνε πάντα ἔς τὸ βάθος πικρό.»

ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Ἦπινο ζητοῦν τὰ μάτια μου, κ' ἀκόμα τέτοια χάρι
μ' ἀρνεῖτ' ὁ πόνος ὁ σκληρός. Ἀλλὰ καὶ τὸ φεγγάρι,
π' ἄλλαις φοραῖς μ' ἐμάγευε, τώρα μπροστά μου ἀχνίζει,
ταῖς ἀκριβαῖς λυπούμενο βραδυναῖς ποῦ μ' ἐνθυμίζει.
Νά σου κ' ὁ Μάϊς ἐγύρισε· φλοισβίζει τὸ θανάκι
καὶ πάλι ὁ τσίτσικας λαλεῖ· δροσόβολο ἀγεράκι
'ς τ' ἀφράτα φύλλα τῶν ἀνθῶν σιγαλινὰ φυσάει
κ' ἡ γλυκερή τους εὐωδιά τὰ σπλάχνα μου περνάει.
Ἦλα γελοῦν τριγύρω μου σὰν τὴν φορὰ τὴν πρώτη
ποῦ φλογερὸς ὁ ἔρωτας μ' ἄναβ' ἐδῶ τὴ νειότη.
Μόνον αὐτὴ ποῦ φύτευε χαραῖς εἰς τὴν καρδιά μου
δὲν εἶναι πλειὰ σιμά μου.

Σὰν γέρος, ποῦ ἔς τὸν ἔσχατο παλεύοντας ἀγῶνα,
θαρεῖ ἔς τὸν νοῦ του μὲ καίμὸ τὴν ἀνδροικὴ του εἰκόνα,
ἔτσι κ' ἐγὼ ταλαιπώρος μαραίνομαι καὶ λυόνα,
τὴν περασμένη μου εὐτυχία θυμούμενος μὲ πόνο.
Ἦ σὺ, σκληρὴ, ποῦ ἑτάθηκες θεά μου λατρεμένη,
πλειὰ τώρα ἔς τὴν ἀγκυλὴ μου δὲν κλαῖς ἐρωταμένη·
τώρα δὲν εἶσαι τὸ λαμπρὸ τῶν ἡμερῶν μου ἀστέρη,
ἡ ποθητὴ μου σύντροφος, τ' ἀγνό μου περιστέρι,
ποῦ ἔς τὴν χαρὰ μου ἐχαίρετο, ἔς τὸν πόνο μου ἵπουῦσε
καὶ μόνο ἔς τὴν ἀγάπη μου καὶ ἔς τὴν ζωὴ μου ἐξοῦσε.
Ἦλα, σκληρὴ, τὰ λησμονεῖς, ἄλλη καρδιά ποτίζεις
καὶ πλειὰ δὲν μὲ γνωρίζεις!

"Αν τ'ώβλεπα 'ς τὸν ὕπνο μου ποῦ σὺ θὰ μ' ἀπατήσης
 καὶ τῆς καρδιᾶς σου τοὺς παλμοὺς εἰς ἄλλον θὰ χαρίσης,
 θὰ μοῦ 'φαινότουν ἔγκλημα κ' ἢ μόνη μου ὑποψία.
 Πόσο ἐφαινόσουν ἄγγελος ! Μὲ πόση μελωδία
 τὰ γλυκασμένα λόγια σου 'ς τὰ σωθικά μου ἤχουσαν,
 καὶ πόση μοῦδιναν ζωὴ, καὶ πῶς μ' ἐσυγκινοῦσαν !
 Μ' ἓνα φιλί σου ἀνοίγονταν οἱ οὐρανοὶ μπροστά μου
 κ' ἐνόμιζα πῶς ἔσταζαν δροσιὰ 'ς τὸν ἔρωτά μου !
 Καὶ τώρα ποῦ μ' ἀρνήθηκες καὶ μήτε μὲ θυμᾶσαι,
 τώρα, σκληρῇ, ποῦ 'ς ἄλλον ἀνδρὸς τὸν ἔρωτα πλανᾶσαι,
 πῶς δὲν προσμένεις τοῦ Θεοῦ, μὲ φόβο, μὲ τρομάρα,
 τὴν ἄσφαλτη κατάρα ;

Τὸν ἔραστή σου δὲν φθονῶ · μόνο γιὰ σὲ λυποῦμαι,
 γιὰτὶ μὲ πόνο τῆς ψυχῆς ἀκόμα σὲ θυμοῦμαι.
 "Ὡς ἔχη τὴν ἀγάπη σου κι' ἄς εὐτυχήση ἐκεῖνος,
 ἐνῶ δὲν ἐμεινε 'ς ἐμὲ παρὰ καίμους καὶ θοῆνος ·
 δός του, σκληρῇ, τὴν ἄχνα σου μὲ τὰ δροσιάτα χεῖλη,
 ποῦ 'βρέξανε τῆς νειότης μου τὸν ἀνθηρὸν 'Απρίλη ·
 οὐνόμασέ του ἄγγελο, 'ς τὸν κόρφο του κοιμήσου
 καὶ πῆς του χίλια σ' ἀγαπῶ μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή σου. . .
 'Ἄλλ' ἂν γιὰ λάθος μιὰ φορὰ σοῦ φύγη τ' ὄνομά μου,
 ἄς θυμηθῇ ποῦ σ' ἐκλείσα κ' ἐγὼ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
 καὶ π' ὅλα σου τὰ θέλητρα, προτοῦ νὰ σὲ γνωρίση,
 'ς ἐμὲ τ'ἄχες χαρίση.

Πλὴν πόσο γλίγωρα καὶ σὺ, 'ς τὴν δολερῇ του ἀγκάλῃ
 τὰ πρῶτα σου θυμούμενη, θὰ σείσης τὸ κεφάλι !
 Πόσαις φοραῖς, ἀχάριστη, κρυφὰ θ' ἀναστενάζης !
 πὶ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μὲ πόνο θὰ μὲ κραῖξης !
 Δὲν σοῦ φθονῶ τὸν ἔραστή, ποῦ πλανεμένη σ' ἔχει
 καὶ μόνο γιὰ τὰ κάλλη σου 'ς τὸν ἔρωτά σου τρέχει.
 'Ἀλλὰ ποτέ σου δὲν θὰ ἰδῆς ἀπὸ χαρὰ νὰ κλάψη,
 οὔτ' ἀπὸ φλόγα τ' οὐρανοῦ τὸ στήθος του ν' ἀνάψη,
 οὔτε νὰ σκύψη ἔρωτικά ποτὲ νὰ λακταρήση
 κι' ἀκόμα καὶ τὰ πόδια σου νὰ πιάση νὰ φιλήση.
 "ὦ ! τέτοιαις χάραις, δύστυχη, λέγε ποῦ 'ς τ' ὄνειρό σου
 ταῖς ἔβλεπες ἐμπρός σου.

"Ολοι δὲν ξέρουν οἱ θνητοὶ παρόμοια ν' ἀγαποῦνε,
 καὶ δὲν καρδιαὶς ἀδύνατο παρόμοια νὰ ποιοῦνε.
 'Σ τὸ ἄνθος τὸ 'περήφανο δὲν μοιάζει τὸ λουλουδί,
 καὶ σὰν τ' ἀηδόνι ὁ κοτσιφὸς δὲν ἔχει τὸ τραγούδι.
 Ἀπὸ φύλλα ποῦ νὰ μοιάζοννε δὲν βρίσκονται 'ς τὴν φύσι.
 "Α, δυστυχῆς αὐτ' ἡ καρδιά που ξέρει ν' ἀγαπήσῃ!
 Χαρὰ σου, πῶχεις εὐκόλο τὴν φύσι νὰ προδίῃς
 καὶ τόσαις μέραις ἀκριβαὶς ἀπ' τὴν ζωὴ νὰ σβύῃς.
 Κ' ἐγὼ ποῦ γιὰ τὸν πόνο μου ποθῶ νὰ σὲ μισήσω,
 ἐγὼ ποῦ τῶχω 'ς ἐντροπὴ νὰ μὴ σὲ λησμονήσω,
 ὁ δυστυχῆς δὲν ἤμπορῶ! κί ἂν τὴν καρδιά στενεύω,
 μιὰν ἐποχὴ λατρεύω.

Λατρεύω, ναί, τὴν ἐποχὴ ποῦ τόσο μ' ἀγαποῦσες,
 τὴν ἐποχὴ, π' ἀνήσυχα, κρυφὰ μὲ 'καρτεροῦσες
 νᾶλθω τὴ νύκτα νὰ σὲ βρῶ, γιὰ νὰ χαρῶ μαζί σου
 εἰς ὑπεράνθρωπ' ἠδονὴ μιὰν ὥρα παραδείσου
 κί ὅταν ἐρχόμουν, ἔτρεμες, βαθυὰ συγκινημένη,
 κ' ἔμενες ἄλαλη κί ὠχρὴ, σὰν νᾶσουν λιγωμένη.
 κ' ἐγὼ μ' ἀγάπη σ' ἔσφιγγα θεομὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου,
 σοῦδινα θάρρος καὶ πνοὴ μὲ τὰ φιλήματά μου. . .
 "Α, τί στιγμαὶς ἦταν αὐταῖς! . . "Αν εἴξερες π' ἀκόμα
 θαρρῶ πῶς 'κείνη τὴν δροσιὰ σοῦ πέρνω ἀπὸ τὸ στόμα
 καὶ πῶς ἀκούω 'ς τὸ στήθος μου τ' ἀγνό σου καρδιοκτύπι,
 θὰ 'δάκρυζες γιὰ λύπη.

"Αν τῶν ἀγγέλων τὴν μορφή γυρεῖ ἡ φαντασία
 τοῦ καλλιτέχνη, π' ἀγρουπνᾶ 'ς ἐξαίσια ζωγραφία,
 ἐπρεπ' ἐκεῖ νὰ σ' ἔβλεπε, νὰ παραστήσῃ ἐσεῖνα
 μὲ τὰ πολλὰ σου τὰ μαλλιά 'ς τοὺς ὤμους ξαπλωμένα,
 ὅταν ἡ δλόχαρη ψυχὴ, ξεστῆ, γεμάτη ἐλπίδαις,
 'ς τὰ μάτια σου 'πλημμύριζε μ' ἀγγελικαὶς ἀκτίδαις.
 "Α τότε μὲ τοὺς πόθους μου νεκρὸς νᾶθελε μείνω,
 ὅταν ἐμπρός σου ἐκστατικὸς, εἰς τ' ὄνειρό μου ἐκείνο,
 σ' ἐκύτταξα καὶ μ' ἔπιανε τερπνὴ μιὰ παραξάλη,
 καὶ παραιτούμενος τρελλὰ 'ς τὴν φλογερὴ σου ἀγκάλη,
 πλειὰ δὲν 'νοοῦσα ὁ δυστυχῆς εἰς ποιά ζωὴ 'βρισκόμουν,
 τόσο γλυκὰ 'πλανώμουν!

Κι' ὅμως δλόκληρη νυκτιὰ πόσο γοργὰ 'περνοῦσε
καὶ ταῖς γλυκύτεραις στιγμαῖς ἢ αὐγοῦλα 'σταματοῦσε!
'Ἐπρεπε τότε γλίγωρα, σκληρὰ νὰ χωρισθοῦμε
κι' ἀπὸ τὰ μάτια τ' ἀνοικτὰ τοῦ κόσμου νὰ κρυφθοῦμε,
ὥσπου ἡ νυκτιὰ παρήγορη καὶ πάλι νὰ μᾶς φθάσῃ.
Κι' αὐτὰ τὰ ὕστερα φιλιὰ, ποῦ μοῦδινες μὲ βιάσῃ,
πάντα θαρρῶ π' ὀλόδροσα τὰ αἰσθάνομαι 'ς τὰ χεῖλη . . .
'Αχ! . . ἄλλη μέρα σὰν αὐταῖς γιὰ 'μὲ δὲν θ' ἀνατείλῃ.
Τώρα τὸν τάφο 'πιθυμῶ' κι' ὁ ἥλιος ὅταν βγαίνει,
μοῦ στέλνει τὴν ἀκτίδα του χλωμῇ, σὰν λυπημένη,
γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ μιὰ ζωῇ, ποῦ περιμένει μόνο
νὰ μαραθῇ 'ς τὸν πόνο.

'Αλλ' ἂν σοῦ 'βάσταξε ἡ καρδιὰ τὴ νειότη μου νὰ θάψῃς,
ὅμως θὰ φθάσῃ κ' ἡ στιγμή ποῦ σὰν κ' ἐμὲ θὰ κλάψῃς.
'Ἐκεῖνος ποῦ σ' ἀπάτησε μὲ ψεύτικαις λακτάραις,
ἅμα τὰ κάλλη βαρεθῇ καὶ ταῖς πολλαῖς σου χάραις
ποῦ ἐγὼ μαρὸς ἐλάτρευα, μιὰν ἄλλη θὰ ζητήσῃ,
καὶ καθὼς ἄφησες ἐμὲ, πανέρωμη θὰ σ' ἀφήσῃ.
Τοῦ κάκου τότε, 'ς τὴν ὀρμηὴ τοῦ πόνου σου, θὰ τρέξῃς
μὲ τὰ πικρά σου δάκρυα τὸν τάφο μου νὰ βρέξῃς.
'Ἐὰν αἰσθάνοντ' οἱ νεκροὶ μέσα 'ς τὸν τάφο ἀκόμα,
ἅμα 'ς τὸν ὕπνο λογισθῶ πῶς μοῦ πατεῖς τὸ χῶμα,
φρικτῇ θ' ἀκούσῃς μιὰ βοή 'ς τοῦ λάκκου μου τὰ βάθη
γιὰ τὰ σκληρὰ μου πάθη.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

